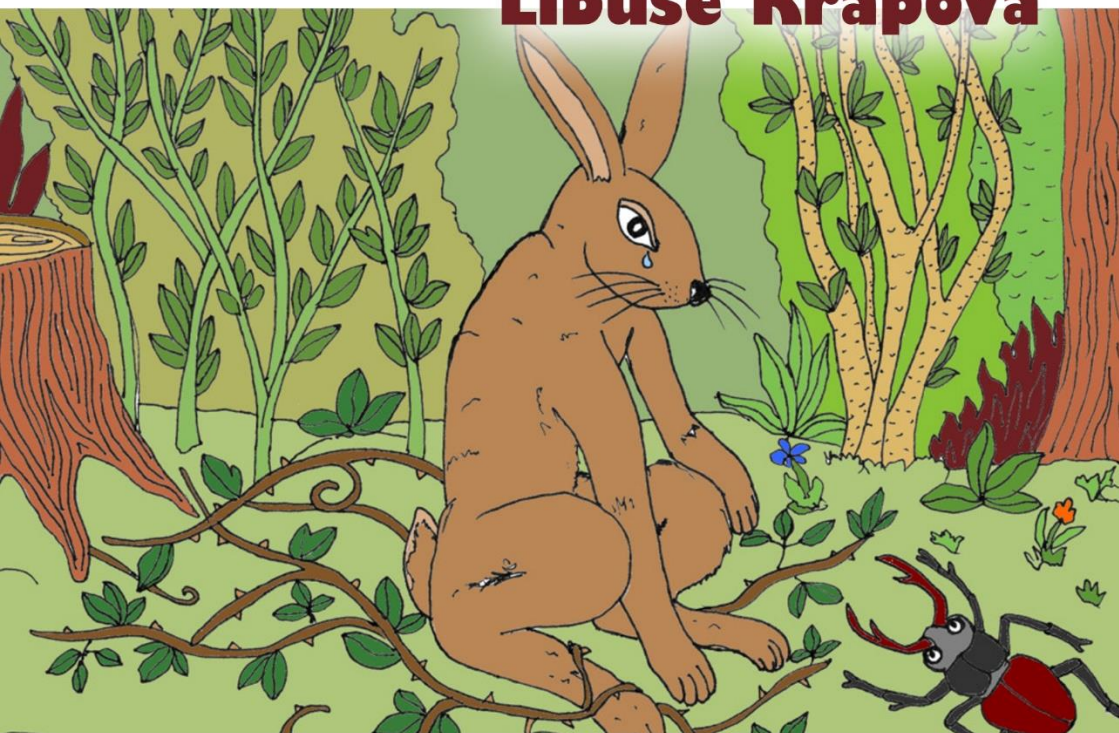

DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ
SKŘÍTKA
BORÝSKA
A JEHO KAMARÁDŮ

Libuše Křapová

Laskavé pohádky
ze záhorovického lesa 2

DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ
SKŘÍTKA BORÝSKA
A JEHO KAMARÁDŮ

Laskavé pohádky
ze záhorovského lesa II.

Libuše Křapová

1. BORÝSEK MÁ STAROSTI

V lese byla černá noc. Nebe bylo zatažené, jen občas mezi mraky vykoukl měsíček nebo se ukázala hvězdička.

Víla Majdalénka byla ve své postýlce, srneček Tonda byl schoulený v měkoučké trávě pod keřem. Ani ježčí rodina dnes večer nevystřčila nos. Všichni tvrdě spali. Jen velká sova tichounce poletovala mezi stromy a v jeskyni u rybníčka se probudili netopýři.

I skřítek Borýsek si spokojeně pochrupkoval, když vtom ho něco vzbudilo. Jako by někde něco vrzalo, škrábalo. Skřítek zvedl hlavičku a zaposlouchal se.

Co to bylo? Ale ne, to se mu přece jen zdálo. To přece včera v noci ho něco pořád budilo a strašilo. A nakonec se ukázalo, že to jen malý ježeček Lojzík spadl do velké díry a nemohl se dostat ven. A tak zase

klidně usnul a neslyšel, že se po chvíli opět ozval tichý šramot, vrzání a jemné ťukání.

Sluníčko už krásně svítilo a hřálo, když Borýsek ráno vystrčil hlavičku ze dveří a pořádně se protáhl. Zasmál se na malého zajíčka, co zrovna běžel kolem, a zavolal na celou stráň.

„Dobré ráno,“ a z lesa se okamžitě nesl sbor různých hlásků.

„Dobré ráno, Borýsku.“

To mu odpověděla všechna zvířátka a ptáčci z okolí.

Srneček Tonda taky přiběhl, pozdravil a hned zase utíkal pryč. Potřeboval se po ránu pořádně proběhnout. Zastavil se cestou na pasece, tam si pořádně nacpal břicho čerstvou zelenou travičkou a už zase někam spěchá. To běží k rybníčku, chce si popovídat se zelenou žabkou a zeptat se malého netopýra Edy, jak strávil noc. Zelená žabka ale nemá čas, jejím pulečkům zrovna narostly nožky a žabka je ucí vyskakovat z vody na břeh. Eda jako každý správný netopýr zase už ráno spal a s Tondou se mu povídat nechtělo.

Tonda se zklamaně otočil zpět, když vtom ho něco upoutalo. Kousek od netopýří jeskyně, mezi kořeny statného smrku je v zemi díra. Ta tu přece ještě nedávno nebyla! Srneček se opatrně přiblížil a nakoukl dovnitř.

„NezACLáněj, běž pryč,“ ozvalo se ubručeně ze tmy.

„Jéje, strýčku jezevče,“ zasmál se Tonda.

„Ty ses nastěhoval sem, k rybníčku? Nebudeš mít mokré nohy?“ škádlil starého mrzouta.

Jezevec Hugo dopáleně vystrčil hlavu z nory a huboval.

„To je pořád něco, a to mi Borýsek sliboval, že tady budu mít klid. A on mne sem bude chodit dopalovat Tonda. Měl jsem asi zůstat ve stráni, takovou pěknou noru jsem tam měl už vyhrabanou. Tam by tě Borýsek srovnal, když by ses mi smál!“

„Cože? To ty jsi vyhrabal tu velikou díru ve stráni?“ užasl srneček. Honem Hugovi vyprávěl, co se včera stalo, jak do díry spadl malý ježeček a všichni ho hledali.

Jezevec Hugo nebyl zlý. Byl jen už starý, ubručený a chtěl mít svůj klid. Moc ho to mrzelo, když teď slyšel, co se stalo.

„To ne, to jsem nechtěl,“ řekl provinile, „nikomu jsem nechtěl ublížit.“

Rozpačitě přešlapoval z nohy na nohu. Najednou se mu rozzářila malá očka a řekl: „Já za Borýskem dnes večer zajdu a tu díru zasypu. Aby tam zase někdo nespádl. A Lojzíkovi donesu nějakou dobrůtku na omluvu.“

A zase spokojeně zalezl do pelíšku.

Když se večer vracel Borýsek domů, z dálky slyšel funění a dupot. To se už činil Hugo, shraboval hlínu, rozházenou po stráni, a hrnul ji do nory. Pak si na zahrnuté díře ještě zadupal, aby ji zarovnal a nezůstal tam dolík, a šel si popovídat s Borýskem.

„To jsem rád, že všechno tak dobře dopadlo, že se Lojzíkovi nic nestalo,“ řekl starý jezevec.

„A tobě jsem ještě, Borýsku, ani nepoděkoval, že jsi mi doporučil to bydlení vedle netopýří jeskyně,“ liboval si.

„Tam je takové ticho. Ani komáři tam nebzučí. Skoro všechny je vychytali netopýři anebo žabičky. Ty tady máš taky hezký domeček, jenom, poslouchej, není ta tvoje borovice nějaká smutná?“

Borýsek se podíval na borovici, pak udiveně na jezevce: „Proč by měla být smutná? Vlastně jsem ještě nikdy neviděl smutný strom,“ přiznal Hugovi.

„Ale víš co? Já si ji prohlédnu až zítra ráno, teď už půjdu spát.“

Tak se rozloučili a Borýsek odešel do chaloupky.

Jenže co to? Jen co ulehla a v chaloupce nastal klid, uslyšel tajemné zvuky.

„Skřípy skříp, ťuky ťuk.“

Postýlka trochu zavržala, jak se skřítek nadzvedl a zaposlouchal. Rázem byl zase všude klid. Borýsek se zase uložil – a skřípání a ťukání začalo znovu.

„Je tu někdo?“ křikl skřítek a vyskočil z postýlky. Ale nikde nikdo, jenom – nebo se to Borýskovi zdálo? Jako by se odněkud nesl tichounký, zlomyslný smích.

„Jen počkej, až bude ráno, já si tě najdu,“ křikl ještě jednou kurážně Borýsek.

„Chichi, chichi, chichichi,“ neslo se tichounce domečkem.

Borýsek rozzlobeně vskočil zase do postýlky a přikryl se až po uši. Byl tak dopálený, že se i zapomněl bát. Kdo ho to zlobí, kdo ho to nechce nechat spát? Vrtěl se v postýlce a přemýšlel. A odněkud se pořád neslo to ťukání, vrzání, škrábání. Dlouho mu trvalo, než tentokrát konečně usnul.

Ráno Borýsek vstal hned se sluníčkem. Posadil se venku na lavičku a zakoukal se na borovici. A opravdu, jezevec Hugo měl včera pravdu. Borovice byla smutná. Všechny její jehličky na větvích byly matné, povadle visely dolů. A navíc, jeminkote, co to je? V kůře byly nějaké dírky a sypal se z nich prach.

„Moje borovice je nemocná, chudinka, copak se jí stalo?“ polekal se Borýsek.

„Musím pro pomoc, zavolám sem datla Dominika, to je přece pan doktor pro všechny stromy,“ a honem se rozběhl do lesa. Doběhl na malý palouček, zastavil se a zavolal.

„Datle, strýčku datle!“

Chvilku poslouchal, ale datel se mu neozval.

„Datle Dominiku, prosím, pomoz mi!“

Skřítek se otáčel na všechny strany, aby zaslechl, jestli odněkud neuslyší datlí ťukání.

Jen sojka Bára slyšela jeho volání a honem se přiletěla podívat, co se děje. Byla zvědavá na všechno, co se v lese šustlo, všechno chtěla vidět, o všem se chtěla dozvědět jako první.

„Co se stalo, Borýsku? Co se stalo?“

„Potřebuju najít datla Dominika,“ vysvětloval sojce Borýsek.

„Moje borovice je nemocná, celá smutná. Dominik ji proklepe, najde, co ji trápí.“

„Viděla jsem ho včera, až za rybníčkem,“ zaštěbetala sojka.

„Najdu ti ho a pošlu, chceš?“ nabízela se. A už se hlučně zvedla a odlétala. Cestou pokřikovala.